

tror, at vil man regne ud, hvilket Tal en saadan Ordning vilde føre til — jeg har selv gjort et Forsøg i den Retning — vil man naa til 122—124 eller noget saadant. Med et saadant Tal vil man kunne træffe en Ordning, der ganske vist ikke er en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens § 32, men i alt Fald en Ordning, der ikke vil være et Brud paa den almindelige og lige Valgret, som det fra Flertallets Side nu foreslaaede Forslag er. Thi det er ikke alene Kjøbenhavn og Bjerne, der ville blive forurettede, som man siger, men det er fuldt saa meget store Dele af Jylland. I Jylland er Befolkningen i mange Egne taget ganske betydelig til og har derfor ogsaa baade efter den almindelige Valgrets Grundtætninger og efter Grundlovens § 32 Ret til en tydeligere Repræsentation. Jeg skal her kun nævne et af de Amt, som der ikke er taget Hensyn til fra Flertallets Side, nemlig Vejle Amt, hvor Befolkningen er i betydelig Tilvækst; min egen Valgkreds er sikkert nu oppe over 26,000 Indbyggere, og at lade dette staa samtidig med, at der er andre Kredse her i Landet, der kun have 14,000 Indbyggere, er et bestemt Brud paa den almindelige Valgret. Jeg tror derfor, at den eneste Vej til at naa en retfærdig Løsning af denne Sag er den, som den forrige Indenrigsminister slog ind paa efter dette Tings Opfordring, og som det er meget beklageligt, at den nuværende Indenrigsminister ikke har fastholdt, da der jo foreligger Udtalelser fra det andet Tings Side om, at dette andet Ting vilde, hvis Folketinget vedvarende stod paa den fulde Opfyldelse af Grundlovens § 32, være nødt til at bøje sig derfor. Det er derfor, jeg kan gaa med til at stemme for en Dagsorden, der opfordrer den højtærede Minister til at forelægge Forslag for Folketinget, der gaar ud paa at opfylde Grundlovens § 32. Jeg tvivler ikke paa, at naar den højtærede Minister vil tage Sagen i sin Haand, saa vil den med stor Fart kunne drives igennem i de to Ting og naa til en Afslutning, inden vi skulle til Valg paa ny. Og naar jeg stemmer for denne Opfordring, er det blandt andet ud fra en politisk Betragtning, som jeg ikke kan nægte i den senere Tid er bleven for mig bestandig stærkere og stærkere. Naar jeg tænker tilbage paa den politiske Kamp, som vi have ført her i Landet i om trent 20 Aar, saa mindes jeg tydelig fra denne Kamps Begyndelse, at det var umuligt for Folketinget at vinde nogen Sympati og nogen Tilslutning fra Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, og der er for mig slet ingen Tvivl om, at en Hovedgrund til, at

Folketinget ikke kunde vinde denne Sympati den Gang, og derved vinde den Støtte i den politiske Kamp, som det saa højlig trængte til, var, at Kjøbenhavn og Kjøbstæderne ikke søgte Folketinget som en Repræsentation for sig selv, de søgte ikke, at de der havde en Repræsentation, der varetog deres Interesser. Jeg tror, det blev fremhævet den Gang Gang efter Gang, det var jo i den Tid, da Højre og Regeringen vare ivrige for, at Grundloven skulde opfyldes paa dette Punkt. Jeg tror, at der den Gang blev begaaet en politisk Fejl fra Folketingets Side. Selv om dette havde kostet den daværende Opposition nogle Stemmer, saaledes at Forholdet mellem Højre og Venstre var blevet noget forrykket, saa vilde Venstre alligevel have haft et betydeligt Flertal, og en saadan Holdning fra Folketingets Side vilde have medført den Fordel i den politiske Kamp, at Befolkningen i Kjøbenhavn og Bjerne ganske anderledes havde søgt, at Folketinget var deres Repræsentation, end de faktisk gjorde. Jeg tror, at der faktisk har ligget en Svækkelse for Folketinget under den politiske Kamp deri, at Kjøbenhavn og Kjøbstæderne stadig kom til at føle, at deres Repræsentation ligger i Landstinget, at de have tænkt: Hvis vi ikke ville se vore Interesser prisgivne, maa vi slutte os til Landstinget og støtte det. At det har vejet stærkt i denne Kamp, tror jeg ikke lader sig nægte. Det er en Selvfølge, at som Forholdene ere her i Landet, vil og bør Landboerne have Overvægten i dette Ting som i det andet, anderledes kan det ikke være her i Landet. Men en anden Sag er det, at man ikke bør berøve Bybefolkningen den Repræsentation, den efter Grundloven har Krav paa, og at man har gjort det, har til Tidder skabt en Bitterhed mod dette Ting, som jeg tror, har skadet os i Kampen. Og naar man nu vil gaa til en Forandring, skulde man virkelig raade Bod paa, hvad der er forsømt i tidligere Tid. Jeg nærer ikke saa overdreven Tillid til, hvad vi have hørt fra den anden Side her i Tinget — saa vel fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Wojfen) som fra det ærede Medlem fra Hørning (Mergaard) — at Folketinget nu er genindsat i sine grundlovmæssige Rettigheder, og at der for Fremtiden er Fred og ingen Fare i saa Henseende. Jeg nærer ikke den Tillid og Tro i nogen overvældende Grad. Vige saa meget som jeg vilde ønske og haabe det, lige saa lidt tror jeg det. Jeg tror, at skal Folketinget i den kommende Tid hævide sin Magt og Indflydelse, vil det kun ske derved, at Befolkningen bestandig stærkere og stærkere faar et